

БЮЛЕТЕНЬ

Т. П. ОУН (В. Б.)

Ч. 5 /49/

Жовтень, 1962

Рік X.

В ДВАДЦЯТИРІЧЧЯ УПА

=====

Події, що відбувалися на українських землях в останніх десятиліттях років, були вирішальними в житті цілого народу на далеке майбутнє. Покоління, що жили в тому часі, не все здавали собі справу з історичного післанництва, до якого доля їх покликала, і не завжди правильно доцінювали те, що довкруги них діялося. Коли б населення України було свідоме того, які можливості давала йому революція 1917 року, вислід визвольних змагань в наступних роках міг бути інший. Що більше, навіть провідні українські круги в тому часі не здавали собі справи з історичної важливості доби, в якій їм прийшлося жити і діяти. Вони не доцінювали власної ролі й подій, які відбувалися і по суті вирішували долю народу на цілі століття. Рівнож, не всім нашим сучасникам було дано правильно бачити і розцінювати події на українських землях під час останньої світової війни, а зокрема боротьбу УПА, яка навіть ще нині знаходить серед українців своїх тихих противників, а які кілька років тому не вагалися отверто проти неї виступати. Недоцінювання цих близьких нам подій знаходимо в підручниках історії, а енциклопедіях та в інших "поважних" публікаціях, де для УПА відведено дуже мало місця, часто применшуючи її значіння, а що найгірше - самі факти про її організування та боротьбу представлявані в кривому світлі.

Тимчасом боротьба УПА в історії українського народу має першорядне значення і то без огляду на це, чи хтось із сучасників здає собі з цього справу, а чи, може, із суб'єктивних причин не має змоги бачити недавно-минулі події і факти у властивих розмірах.

В цьому році минає 20 років від створення УПА, а відзначаючи цю річницю ми можемо, вже з перспективи, розглянути, яке значення вона має для цілого народу і яке місце займає боротьба УПА в історії України.

Український нарід на своєму історичному шляху находився раз на вершці своєї слави, могутности і культурного розвою, то знов був нівечений, поневолюваний сусідами й попадав на дно культурного занепаду. Зусилля вирватися до вільного життя були великі, вимагали багато жертв, а героїська боротьба не завжди завершувалася успіхом. Після кожного чергового упадку наступало відродження, нарід знову поривав за зброю, щоб нею здобувати волю - найбільшу цінність життя.

Після невдалих визвольних змагань 1917-20 років український нарід не подався, але виказував ще більшу снагу до вільного життя. Наступив буйний розвиток українського життя на всіх ділянках і на всіх окупованих ворогами теренах. Для бійного розвою не ставало місця у вузьких рамках неволі, які щораз більше гнітили, а через те явний конфлікт з ворогом ставав неминучий. Ворог почував себе загрозеним і старався зломити зростаючу українську силу. Прийшли процеси УВО, СВУ, СУМ-у, організування голоду в Україні і жахлива московська терористична акція. Москва жорстоко розправлялася з процесом росту нежалезного українського життя. Польща була безсилою супроти наростаючої української стихії. Процеси, тюрми і шибениці ще більше збуджували в народі потребу позбутися чужого ярма й знущань. Відродження захопило навіть малі скравки українських земель, як Буковину, де кріпшав спротив румунському пануванню, а донедавна безпросвітне Закарпаття швидкими кроками доганяло своїм ростом національну свідомість українців на інших українських землях. Захитання Чехословаччини напередодні другої світової війни було нагодою до повстання Карпатської України як самостійної держави. Боло ясным, куди йде цілий український нарід в процесі сво

Його росту та які його остаточні цілі. Тільки власна державність могла стати гарантом повного і свободного розвитку народу, який був готовий до відкритої боротьби за здобуття державности, а назріваюча війна мала бути для цього сприяючою нагодою.

Війна прийшла, але вона привела на українські землі нового окупанта, гітлерівську Німеччину, яка виявила свої пляни супроти України ліквідацією створеного у Львові українського уряду в 1941 році.

Створення УПА є логічним наслідком подій і процесів, які відбувалися на українських землях і мусіли довести до збройного зудару. Ніяка чужа окупація не дозволяла на всебічний розвиток народу, а тому удар з нею був неминучий. Звідси і konieczність виникнення збройної боротьби, яка прибрала форму УПА.

УПА не є витвором забаганки якоїсь одної чи кількох амбітних одиниць, ані навіть якоїсь єдиної групи. Вона також не може бути випадковим з'явленням на українських землях під час останньої війни. УПА є завершенням природного розвоєвого процесу, так само, як подібний розвиток українського життя перед 3-ма століттями довів до Хмельниччини, а потім до відродження на основі Шевченкових ідей, що завершилося боротьбою за українську державність в час революції 1917-21 років. УПА не виникла як випадкова авантюра в пригожому воєнному часі, як козацькі війни не виникли з романтичного конфлікту Хмельницького з чигиринським старостою, або як визвольні змагання 1917-их років не могли бути наслідком інтриг Берліну чи Відня. Всі ці події мають своє історичне значення і підложжя, без якого вони не могли виникнути. Їх попереджували інші події і довший процес відродження народу, яких наслідком мусіла стати збройна боротьба за державність.

Оформившись в збройну силу, УПА, як колись козащина, знайшла повну підтримку в народі. Без тої підтримки УПА не могла б втриматися і діяти. Нарід нею дорожив, співав про неї пісні і поповнював її ряди. Як колись за козащини мрією кожного молодого чоловіка було стати козаком, так само під час 2-гої світової війни кожний українець хотів включитися в ряди УПА, яка діяла на всіх теренах України, від найдалі на Захід висунених аж по Дніпро і Донбас, якщо на це дозволяли воєнні обставини. Зброєю УПА були звільнені від ворожої окупації цілі полоси українських земель, де нарід не визнавав іншої власди, крім своєї власної. Прийнято подавати чисельність УПА на 200,000 війська, але насправді ця цифра буде куди більшою, коли взяти до уваги, що за повстанською боротьбою стояв цілий нарід, від стареньких бабусь до малих дітей включно. Як колись за козацьких часів, так само й тепер цілий нарід був включений у боротьбу на життя або смерть. Що правда, були і такі, які стояли з боку або явно по стороні ворога, але не вони творили історію народу, як не Барабаш і Кисіль творили величню епопею Хмельниччини.

Нині вже можна з перспективи часу бачити цілу велич боротьби УПА, яку можна порівнювати хіба з козащиною. Вона захопила куди ширші круги населення, як це було під час визвольних змагань. Тоді цілі області проголошували "нейтралітет", або навіть спротивлялися українській владі. По невдалих визвольних змаганнях українська армія відійшла з фронту в силі около 10,000 козаків. Мусимо відомості, що ще в 1950 році силу УПА можна було рахувати на 10,000 вояків, які стояли в постійній боротьбі з московським окупантом, а кожне село було українською твердиною, яку приступом мусіли здобувати для себе большевики.

Боротьба УПА залишається одною з найвеличавіших і найбільше героїчних сторінок нашої історії, і вже нині ми мусимо її такою бачити. Шукати в ній за помилками - це все одно, що шукати за плямами на сонці. Вони безперечно існують, але не годні заступити, щоб воно не світило.

Аргументом проти УПА не може служити факт, що боротьба закінчилася неуспіхом. Неуспіхом закінчилася теж козащина, але помімо того, вона увійшла в історію України як світла доба боротьби за волю, повна героїських поривів. Не були успішними й наші визвольні змагання з часів 1917-21 років. Ці неуспіхи всеж таки залишилися дороговказом для народу на його трудному шляху до волі, а історію не творять тільки самі успіхи. Польські повстання 1831-1863 рр. й останнє варшавське з 1944 р. теж закінчилися неуспіхом, але на них виховувалися і ви-

ховуються наступні покоління в душі патріотизму та в пошані до героїзму тих, що впали в боротьбі із-за народніх ідеалів.

Ще нині дехто з "розважних" політиків закидає, рівнож, керівникам УПА те, що вони пірвалися на безвиглядну боротьбу, яка не могла закінчитися успішно. Такі самі закиди можна б ставити Хмельницькому, Мазепі і Петлюрі, коли оцінювати події по висліді, а не по задумах. Одначе зовнішньо-політичні обставини, які в головній мірі вирішували про затяжну боротьбу УПА, не були такими вже зовсім безнадійними і безвиглядними тоді, коли УПА виникала. Тоді в Польщі творилася Армія Крайова, а в інши окупованих німцями країнах піднімалися повстання. Нині вже знаємо, що існували можливості умовної капітуляції Німеччини за ціну повалення Гітлера і її відступу до меж з 1938 року, з умовою не допустити московські срти в Європу. Коли ця тенденція була б перемогла, то при відтягуванні німецьких військ з України не польська АК була б захоплювала терени України, але УПА, і тоді її вплив на розвиток подій на Сході Європи міг бути зовсім інший. Таких можливостей 2-га світова війна давала більше /включно з упадком і розвалом московської імперії/ і УПА могла відіграти на українських землях подібну роль, як партизани Тіта в Югославії, чи резистанс Де Голя у Франції. Коли ж зовнішньо-політичні обставини склалися так, що навіть колишні самостійні держави втратили свою незалежність, то в такій ситуації вислід доцьогочасної боротьби УПА теж не міг бути успішним.

УПА перейде в Історію України як геройський зрив народу до волі. Це є боротьба за новий порядок на українських землях, де тільки український нарід може бути господарем. Применшувати боротьбу УПА, або знецінювати її може тільки той, хто незгідний з напрямними відродження українського народу в останніх десятиліттях. Метою цього відродження є всесторонній і повний розвиток народу, який може бути завершений тільки у власних державних межах. Збройний зрив ще не дійшов до своєї кінцевої мети, яка і надалше стоїть перед народом, як дороговказ для продовжування змагань.

Коли переводимо оцінку УПА в історичній перспективі, то не можемо поминути ОУН, тієї політичної сили, яка відіграла головну роль в політичному житті українського народу в довоєнних роках і мала вирішній вплив на постання УПА. Цього факту не можна і не має потреби закривати або промовчувати.

В розвою української політичної думки ОУН стала твердо на становищі кінечности боротьби за УССД і тому знайшла повну підтримку народніх мас. Не за автономію в межах Польщі, Чехословащини станув народ. Сотні тисяч полонених українців із сов"єтської армії виявили свою волю до московського режиму в т. зв. Радянській Україні. Рівно ж не Райхскомісаріят України, ані не за Дистрикт "Галичина" заявилася населення України. Окупанти давали українському народові різні можливості до вибору, але він вибрав найважчий шлях, який йому вказувала ОУН, шлях збройної боротьби за визволення України, боротьби проти всіх окупантів і того порядку, що його вони заводили на українських землях. Український нарід дав повну підтримку ОУН і цим підтвердив, що цілі боротьби, організовані ОУН, є його власні. Коли ж прийшло до створення УПА, то якраз на кадрах ОУН вона була творена і розбудовувана. Керівники УПА були одночасно керівниками ОУН, і тільки вони несли на собі повну відповідальність за визвольну боротьбу.

Цей факт може найбільше знаходив противників для УПА з посеред різних українських партій на еміграції. Одначе закривати його не має потреби, бо це теж було б незгідне з історичною правдою. В 20-Річчя Постаня УПА різні політичні групи на еміграції зачинають вже приписувати і собі певну роль в створенні УПА, але ці намагання залишаються ще одною спробою викривити історичну дійсність. Правдою є, що тільки ОУН мобілізувала українські маси підчас останньої війни і тільки вона могла бути тою силою, яка повела нарід до бою за власну державу. Це не лише історичний факт, але й зобов'язання ОУН на майбутнє, бо нарід в своїому національному розвою не зрезигнував із свого природнього права до росту і розвитку у власній державі. ОУН, як політична сила, є потрібна українському народові тепер ще більше, як попередньо, що кладе величезні зобов'язання на її членство в Україні й закордоном!

УКРАЇНА - РЕВОЛЮЦІЙНА ПРОБЛЕМА СВІТУ

=====

Українська концепція національних держав зударилася з російською концепцією світової імперії не тільки у відношенні до самого питання майбутності України чи східної Європи, але у відношенні до цілого світу. Ми відстоюємо ідею незалежності кожної нації і їхню співпрацю на базі рівності, а москалі змагають до "єдності" світу через соціалізацію, чи, навіть, американізацію його. Ми кажемо, що самостійність нації вирішується її боротьбою, плебісцитом крові, а москалі і їхні попутчики висувують облудну ідею "самовизначення" без відділення, щоб цим зберегти свою імперію від розчленування на національні держави визволених з ярма народів.

В дальшому, питання ці стоять так: творчий мир через національно-визвольні революції в московсько-комуністичній сфері панування, а чи мир знищення через атомову війну, яка може стати наслідком політики співіснування з лихом? Атомові війні, чи національно-визвольні революції, підтримані Заходом? Політика визволення, як шлях до уникнення атомової війни і втримання миру в світовому змислі, а чи політика зберігання сучасного стану, тобто добровільних уступок як найпевнішого шляху до атомової війни? Оборонна стратегія Заходу, що закономірно веде до програної, згл. до необхідності атомової війни, а чи стратегія політичного наступу, підтримки національно-визвольних революцій, підірвання з середини тюрми народів, постійна атака її ахілевої п'яти, розбудова повстанчої стратегії, розбудова і підтримка існуючого першого фронту волелюбного людства проти московської тиранії?

Через свій неоправданий страх перед московським колосом на глиняних ногах, захід стоїть тепер перед вибором: уникнення війни через большевізацію світу, тобто через самопідчинення себе Москві і прийняття її комуністичної системи, або через знищення комунізму і московського імперіялізму шляхом підтримки визвольних рухів уярмлених Москвою народів. Наївні і боязливі політики Заходу забувають, що московсько-большевицька система закономірно змагає до війни. Це дійсно є факт історії. Щоб уникнути війни - треба знищити комунізм, але йдучи на знищення комунізму, можна створити небезпеку війни, а тому висновок Заходу - чекати на еволюцію комунізму, ставити на націонал-комунізм, на розлюзювання пов'язаності "сателітів" з Москвою, а потім - "дасться побачити, може треба буде йти далше, а може й ні". Захід забуває, що на Кремлі не має партій війни і миру. Слушно сказав свого часу один п'яний дипломат московський, що різниці між Москвою і Пекіном існують лише в тому, що зробити із західними імперіялістами: порізати, а чи лише повішати їх. Зосередження влади в руках Хрущова не є вислід боротьби фракцій чи груп, але вимога скріплення оперативності керівництва і необхідність для ментальності москвина мати одного ідола. Агресивна політика Заходу супроти Москви зовсім не доведе до скріплення большевізму чи згуртування всіх довкруги "сталінівців", бо вся московсько-большевицька система є і так наставлена на агресію, в чому, саме, лежить її сила. Москва мусить наступати, або провалиться. Це її природа, і тут ніяка тактика Заходу не допоможе. Черчіль програв ставку на Берію і Маленкова, а Айзенгаувер на свого воєнного "друга" Жукова, а тепер всі разом програють на ставці на Хрущова як "поміркуваного" речника коєкзистенції проти Мао і "сталінівців". Захід забуває, що хто не стоявби на чолі московсько-большевицької системи в Москві, той мусить наступати, або буде зметений з поверхні. Намагання Заходу у відтягуванні компартій поодиноких народів на анти-московські позиції і ставка на них, є звичайним самообдурюванням, що щось робиться на протимосковському відтинку. Лише протиставними до московських ідеями можна пирвати інші народи до боротьби. Московську імперію і її систему валитимуть не платні "революціонери", але дійсні, які вже сьогодні борються за ідею національної свободи поневолених народів. Бо московська імперія і система - це продукт і предмет захи-

сту цілої московської нації. Нації стоять проти себе, а тому на запит, хто ворог для нас і всього волелюбного людства, є лише одна відповідь: московська нація, яка є заборолом і захистом комунізму як витвору її духа. Уточнення ворога - це дуже істотне значення в боротьбі з ним, бо це визначає всю політику і стратегію політичної і мілітарної боротьби з ним.

Поїдбно, як в другій світовій війні стояло чітко, що ворогом є німецька нація і з цього погляду була визначена вся стратегія війни, бо окупована німцями Франція, Бельгія, Голландія чи Норвегія були визнані союзниками і не стали предметом знищення, так в теперішній ситуації московська нація мусить бути визнана як носій комунізму і як центр, що прагне при допомозі цього ж комунізму завоювати світ. Україна та інші поневолені Москвою народи мусять бути счеркнені з листи ворогів Заходу. Комунізм опанував Східню Європу і частину Азії та Африки при допомозі багнетів московських армій. Тому комунізм треба розцінювати як знаряддя в руках Москви для підбою світу. Ліквідація центру зла знесе лює комунізм в усьому світі. Тому нам необхідно звертати увагу всього світу на необхідність наступу на головного ворога, на головний фронт, а не відвертати свою увагу на периферії. Протимосковський фронт - це наш головний фронт. Фронт проти ворога - це перша й найсуттєвіша справа всіх українців, без огляду на різниці їхніх політичних поглядів.

Закордонна політика - це мистецтво оперування сукупністю всіх силових засобів, не тільки фізичного, матеріального, геополітичного, але в неменшій мірі теж культурного й ідейного порядку. Це тим більш важливе тепер, коли боротьба ведеться не тільки за політичний порядок, але і за перемогу вічних вартостей добра і справедливості, правди і свободи, культури і релігії, нації і людини, проти зла, кривди, рабства, безбожництва, руїни культури, традицій, уярмлення націй і людини в світовій імперії.

Спираючись на фронт поневолених націй в боротьбі проти московської імперії, як вже історично оправданий табір Союзників України ще від часів Орлика та почерез ідейно-політичні концепції Шевченка, конференцію поневолених 1917 року, акції ОУН, УПА і АБН, Україна стоїть в передовій лаві боротьби проти Москви, знаходячи в тому своє історичне призначення. Київ стоїть проти Москви, Тризуб з Хрестом проти диявольського знаку Кремля. Захищаючи національну засаду організації міжнародних зносин на руїнах московської імперії і стоячи в авангарді визвольного націоналізму уярмлених Москвою націй, переможної ідеї нашої епохи, наша нація була таврована як "фашистська", "назадницька", доки і сильні цього світу не попали під натиск визвольницького націоналізму, визнаючи, що національні ідеї є передовими ідеями сьогоденного часу. Айзенгаувер і Труман публічно заявляли, що вони визнають і підтримують визвольний націоналізм.

Визволення України як вислід розвалу московської імперії, а не виторгування незалежності є нашою черговою правдою. Україна стане вільною, коли завалиться сьогоденний тиранський світ. Україна є велика проблема світу, щоб вона бути розв'язана на маргінесі історії. Україна, її визволення, є центральною справою в боротьбі проти Москви. І або як центральна справа вона буде глобально розв'язана, або темрява залле на деякий час увесь світ. В нашій акції ми спираємося на власні сили, висуваємо наші власні ідеї розв'язки не тільки справ України, але всіх істотних питань світової політики. Ми не є передпокії світу, ані не периферія історичних вирішень! Як геополітичне положення України, так передусім її героїський людський потенціал, багатства її землі, її система ідей і вартостей світового характеру й значення розривають льокальне і виростають в універсальне. Бо з відбудовою української держави зникає московська імперія, а з цим і московські ідеї в світі.

З цього погляду теж ідеї української національної революції, яка є антиросійською і антикомуністичною, антиімперіальною і антирежимною, християнською, з пошаною до людини, її гідності і свободи, не стримуються на етнографічних кордонах України, але йдуть у світ і всюди ставлять фронт іншому світові ідей та понять. Реальність наших ідей в протиставленні іншим доказала малярська революція, повстання в конц=

таборах і багато інших подібних моментів, які також підкреслюють необхідність узгодження і уодночаснення революційних зривів. Миттевість і справедливність цих ідей, що їх видвигаємо, поширюють простір революції ще й такі факти, як резолюція Конгресу ЗДА про Тиждень Поневолених Народів, що захищає концепцію розвалу московської імперії і видвигає на одно з чоловіх місць Україну, прийняття наших внесень про незалежність України і засудження московського імперіялізму на конференціях в Сайгоні, Манілі, Гватемалі, Мексико, Бальцанс, Вскоріялю, які відбувалися на різних континентах і в різних країнах, підтримка нашим концепціям конференціями АПАКЛ-ю і ІКОК. Все це свідчить, що наша закордонна політика вмєє пов'язувати справу визволення України з інтересами Китаю, Філіпін, Гватемалі чи Мексико. Україна стала дійсно світовою проблемою. Наша політика сягає до Далекого Сходу, Америки й до інших континентів. Мистецтво її лежить в цьому, щоб показати партерам, що без визволення України немає порятунку від московської загрози і знищення, ані тривалого миру й безпеки в світі. Очевидно, наші вороги ще сильні. Проросійська концепція "єдиної-неділимої" зі змінним режимом ще не переможена. На конференції в Римі в 1961 році ми винесли моральну перемогу, але проросійські сили серед аранжерів тієї конференції були настільки нечесні, що обманом могли внеможливити нашу формальну перемогу.

Це правда, що в ЗДА сильна течія в Стейтдепартаменті діє проти незалежності України, яку унааявив недавно Дін Ракс своєю заявою про т. зв. "традиційну" приналежність України, Грузії, Вірменії і Білорусії до московської імперії. Але і там самі такі американські круги ведуть бій проти тієї карколомної і в найвищій мірі шкідливої політики Стейт департаменту. І чим скорше до урядув ЗДА прийдуть справжні американці, а не натуралізовані москалі, тим буде краще не лише для нас, але для всього волелюбного людства, і для Америки.

На міжнародних форумах ми вже майже перестали мати проти себе таких конкурентів, як НТС та їхніх союзників, які боронили цитаделю рабства, показуючи наш Тризуб як символ московської свободи і права на Україну. Це чистий глум... Але не доробилися вони нашою іконою Божої Матері, яку вкрали з Вишгороду, не доробляться і Тризубом.

Це правда, що нам стріляють у спину поляки, і хоча їх немає на міжнародних конференціях і не мають вони спроможности на висунення серіозної концепції боротьби проти Москви, то все ж таки своїх претенсій на ЗУЗ ще не закинули. Роз'яснювання цього, що поляки своїми претенсіями до ЗУЗ чи до литовських послаблюють фронт боротьби проти Москви, повинно показати усю малість польських імперіялістичних кациків.

В широкому пляні боротьби проти Москви нам треба оточувати московську й комуністичну сферу впливів нашими дипломатичними станіціями і місіями, щоб проникати в середину імперії ідеями і людьми, щоб народи і держави, які оточують московську імперію, знали нашу постанову й бачили нашу силу.

Для здобуття союзників і приятелів нашої визвольної боротьби, ми потребуємо діяти проти ворога й на чужині, бо він є всюди приявний, бо з тією метою ми прийшли сюди. На політику урядів, тут на Заході мають вплив народні маси, тому акція кожного українського емігранта серед чужинецьких мас є конечна. Зовнішньо-політична акція - це не тільки завдання вузького кола людей, але це вимога ставлена до всіх. Ми всі маємо служити справі визволення України і сприяти цьому всіма можливими засобами.

Московський імперіялізм і комунізм треба нап'ятовувати всенародними масовими демонстраціями, вимагаючи від Вільного Світу наступальної акції, особливо тепер, коли на світі осталася тільки ця одна найбільш жорстока імперія.

З нагоди 20-Річчя УПА Вільному Світові і собі треба пригадувати велику роль Воюючої України в її минулій і сучасній боротьбі за своє визволення. Пам'ятаймо, що ми прийшли сюди не задля рятунку свого життя, але для служіння справі визволення України. Наші ідеї є слушні і вічні. Ми є помильні й проминальні, а тому служім вічному й незмінному!

НА ПЕРЕДОДНІ ПРОЦЕСУ НАД СТАШИНСЬКИМ

=====

Судовий процес проти Б. Сташинського, вбивника сл.п. Провідника ОУН, Степана Бандери, назначений на день 8 до 13 жовтня ц. р., це після паризького суду над большевицьким агентом Шварцбартом за замордування Голови Української Держави Симона Петлюри є другим політичний процес історичного значення для українців, що відбудеться на чужій землі.

В особі большевицького агента і подвійного вбивці Б. Сташинського будуть на суді виявлені злочинні методи большевицької Москви, якими вона придушує визвольну боротьбу нашого народу та жорстоко і рафіновано винищує в Україні і поза нею борців за його визволення. На суді будуть виявлені московські організатори мордів, диверсій, шпигунства, зверхники і наказодавці Сташинського.

Безпосереднім предметом розгляду Найвищого Суду будуть злочинні дії висланого агента на території Союзної Республіки Німеччини. Його злочинна діяльність, доконана на Українській території в 1951/52 рр. полягала в тому, що він до співпраці з ворогом видавав на смерть і допомагав у винищуванні українських громадян, покликаних до оборони українських державних інтересів - членів ОУН і УПА - та що співпрацював з ворогом у прямому і підступному переслідуванні українського цивільного населення, що підтримувало визвольну боротьбу, сповняючи свій громадський обов'язок. Ці акти національної зради Сташинського теж не зможуть бути повністю затаєні в часі судової розправи.

Акт обвинувачення буде оголошений на судовій розправі. З відомостей, які до цього часу стали відомі, найважливішими є твердження наступних фактів:

Указом Верховного Сов'єта з листопада 1959 р., підписаним головою Президії Верховного Совету Клементієм Ворошиловим та секретарем тієї Президії Георгадзе, вбивник Степана Бандери, Богдан Сташинський, був нагороджений за переведення "одного важливого державного завдання" бойовим орденом "Червоного Прапора". Місяць пізніше, тодішній голова Комітету Державної Безпеки /КГБ/ Александер Ніколаєвич Шелепін покликав вбивника до свого уряду в Москву і вручив йому цю грамоту про нагородження його орденом найвищої класи за виконання морду на Бандері в приємності його супровідника і тодішнього зверхника з Карльсгорсту Сергея Александровича та мабуть інших осіб.

Цей факт розкриває перед світом усю безсоромну злочинність найвищих урядових і партійних чинників СРСР, які організують скритовбивчий морд на людині, кваліфікують його як "важливе державне завдання" і за виконання морду нагороджують вбивцю найвищим відзначенням.

Кожному, хто знає "демократично-централістичну" структуру найвищого партійного і державного керівництва Советського Союзу, є без окремих доказів самозрозумілим, що Шелепін, як шеф КГБ, підлягав і по державній і по партійній лінії Никиті Сергійовичу Хрущову, як першому секретареві КПСС і як голові Ради Міністрів СРСР і плянування дій КГБ вимагали одобрення якщо не цілого "колективного керівництва", то принаймні самого Хрущова. Остаточну відповідальність за морд на Бандері поносить Никіта Хрущов і особи з колективного керівництва, які були ним допущені до розглядання терористичних планів КГБ.

Наказ замордувати проф. Л. Ребета одержав Сташинський з початком жовтня 1957 від Сергея Александровича, морд виконав дня 12 жовтня 1957 р. Через один або два тижні в Карльсгорті влаштовано на честь вбивника бенкет, на якому кафебісти йому gratулювали, а один большевицький генерал похвалив його. В дарунку за забиття людини подаровано Сташинському фотоапарат марки "Контакт".

Доручення стежити за Ст. Бандерою одержав Сташинський від Сергея Александровича в січні 1959 р. Наприкінці квітня 1959 р. звіт про свої спостереження склав він у Москві вищому урядникові КГБ Георгієві Александровичу і від нього одержав тоді наказ забити Ст. Бандеру.

Успішне переведення пляну запали в Георгія Александровича шампанським. Щоб виконати морд, Сташинський приїхав в травні 1959 р. до Мюнхену і на другий або третій день після того мав нагоду виконати морд біля гаражу, але не стало йому сміливості. Після того ще раз приїздив до Мюнхену допасувати підріблені ключі до входових дверей будинку. На початку жовтня 1959 р. Сергій Александрович передав йому друге доручення з Москви забити Бандеру. До Мюнхену Сташинський прибув 14 жовтня, морд виконав 15 жовтня 1959 р.

В грудні 1959 р. відбувся в честь вбивці бенкет у Карльсгорті, на якому советський генерал повідомив вбивника, про нагородження його бойовим орденом " Червоного Пранору ". Церемонія вручення ордену за виконання морду перевів у Москві тодішній шеф КГБ Шелєпін 5-го грудня 1959 р.

Наведених фактів досить, щоб на тлі процесу вийшла на яву перед світом злочинна роль московських верхсводів про російський колоніалізм і дала свідоцтво правди про криваві діла Кремля.

Проголошення присуду припадає майже точно в третю річницю смерті Провідника Степана Бандери. Сподіваємося, що третя річниця буде відмічена справедливим покаранням виконавця і належним нап'ятуванням кремлівських організаторів злочину.

Це повідомлення передається для інформації членства, незабаром його текст буде надрукований в пресі.

Секретаріят Проводу ЗЧ ОУН.

Від Редакції "Бюлетеня":

Перед кількома днями з рамени Теренового Проводу ОУН у В. Б. була видана спеціальна інструкція для членства, симпатиків і організованих прихильників ОУН, якою Тереновий Провід поставив увесь актив ОУН на нашому терені в поготівля на час тривання процесу. Ми надіємося, що процес закінчиться справедливим вироком, а світ пізнає до самого споду мораль московських можновладців. Коли б, одначе, ситуація складалася інакше, членство ОУН буде готове до акції.

Як раз тепер Тереновий Провід закінчує висилку в терен цих видань англійською мовою, які були заплановані до видання і розповсюдження на час процесу проти Сташинського. Станичні Провідники отримають на днях чергових три брошури даром для розповсюдження за таким самим порядком, як це було з першою. Незалежно від цього, всі ці чотири брошури висилається також у певній кількості на адреси Фінансово-Господарчих Референтів до продажу. Ми надіємося, що членство ОУН на місцях постарасться про це, щоб ті матеріяли знайшлися на потрібних руках. Як попередньо, так і тепер ці брошури не висилати членам парламенту, бо вони отримають їх безпосередньо з Лондону, але на адреси локальних часописів, посадників міст та інших визначних особистостей.

Про перебіг процесу ми будемо старатися інформувати таким порядком, як це було зааранжовано в останній інструкції. В разі потреби будуть доручені відповідні акції, що їх треба буде скоро і владно переводити.

Від Теренового Проводу на місце процесу виїхало двох членів. Кількох виїхало з терену, вислані нашими клітинами на місцях. Проситься слідкувати за вістками в нашій і чужій пресі. Особливу увагу звертати на чужу пресу, а всі перекручені дані про наш рух, чи про сл. п. Степана Бандеру, негайно спростовувати.

Назви видань, що їх висилається в терен як доповнення до першої: 1/ "Ганьба 20-го століття", 2/ "Злочини Хрущова в Україні" і з/ "Концентраційні Табори в ССРСР". На черзі є в друку "Переслідування релігії і церков на Україні".

МУЗЕЙ ВИЗВОЛЬНОЇ БОРОТЬБИ ІМ. СТЕПАНА БАНДЕРИ
=====

Напередодні випуску цього числа "Бюлетеня" в Лондоні, а згодом в Ноттінггамі оформилася у певні рамки справа створення Музею Української Визвольної Боротьби ім. Степана Бандери.

Приготування до заснування цього музею на терені Великої Британії розпочалися в осені минулого року. Тоді спроваджено сюди велику частину персональних речей сл. п. Провідника Степана Бандери, що їх залишила Родина Покійного для потреб загалу українського громадянства. Після цього, при кожній нагоді, сюди спроваджувано різні матеріали музейної і архівної вартости, які свідчать про боротьбу СУН, УПА і цілого українського народу проти Москви. Централь СУБ-у погодилася стати, разом з Українською Видавничою Спілкою і Українською Інформаційною Службою основоположниками цього музею, а Відділ СУБ-у в Ноттінггамі відступив безкоштовно для тієї справи частину своїх приміщень в домі на 30, Бентінк Стріт. Представник СУБ-у і представники УВС і УІС створили Контрольну Раду, яка в свою чергу покликала Управу Музею.

Хоча над правним та мистецьким оформленням музею потрібно ще багато праці, основоположники цього діла рішили відкрити офіційно музей в дні 21-го жовтня, 1962 р., себто з нагоди Третьої Річниці смерті його Патрона, сл. п. Провідника Степана Бандери.

Про відкриття музею та про програму цього свята буде надруковане на сторінках Української Думки окреме повідомлення, за яким просимо слідкувати. Офіційне відкриття музею відбудеться в 1-шій годині по полудні на 30, Бентінк Род. Після цього музей стане відкритий для відвідувачів. У вечірніх годинах в Ноттінггамі відбудеться велика Академія для вшанування Третьої Річниці Смерти сл. п. Провідника Степана Бандери, яка буде пов'язана також з відкриттям музею.

Подаючи ці скромні інформативні дані про дану справу, нашим бажанням є звернути на це увагу членства СУН і всіх українських патрістів і закликати їх до масової участі в святочному відкритті музею та до чинної підтримки тієї справи в моральному й матеріальному аспектах.

Справа музею визвольної боротьби українського народу в останніх десятиліттях є дуже важливою. В руках Організації і між громадянством зберігається багато цінних пам'яток. Їх треба зібрати в одно місце і зробити доступними для кожної людини, яка цікавиться цими справами глибше. Для такої справи терен Британії найкраще підходить. Ми віримо і надіємося, що ця справа розростеться у велике діло. Маймо це на увазі і від самого початку даймо цьому ділу нашу підтримку.

Проводи клітин СУН в середущій Англії докладуть старань, щоб у святочному відкритті музею взяло участь якнайбільше людей.

-----:-----
АКЦІЇ ПРОТИ МОСКОВСЬКОГО КОЛОНІАЛІЗМУ
=====

Згідно з настановою і плянами Теренового Проводу, місяць вересень пройшов для українців на терені Великої Британії під знаком посиленої акції проти московського імперіялізму. Найпершою клітиною, що відгукнулася на наш заклик до тієї акції, став Болтон, де масове протестне віче з участю чужинців відбулося в дні 8-го вересня. Після цього, такі віча відбулися: Галіфакс - 9.9., Манчестер - 14.9., Свіндон, Рочдейль, Лестер, провели свої віча в дні 15-го вересня, а Ноттінггам, Брадфорж, Престон, Аштон, Волтгам Крос, Бедфорд, Лій, Ковентри, Волвергамптон і Рагби в дні 16-го вересня. В цьому ж дні протестне віче провів Лінкольн. 19-го вересня масове протестне віче, зорганізоване Делегатурою АБН-у, відбулося в Лондоні. В дні 22-го вересня в Лондоні, за ініціативою Делегатури АБН-у, відбулася маніфестація з транспарентами, яка тривала від 2-гої години по полудні до 7-мої вечером, на відгинку Ноттінг Гіл Гейт - Оксфорд Сіркус. З тієї нагоди в Лондоні роздано понад 12,000 летючок. В дні 23-го вересня

сня протестні віча відбулися в Дербі і Блекбурні. Згідно з цими відомостями, що вже є в нас на руках, 21 клітина ОУН виконала повністю доручення ОУН, провівши віча та розіславши резолюції згідно з призначенням. Решта клітини цього ще не зробили, а можливо, що зробили, однак не встигли повідомити Тереновий Провід. Коли ж не зробили, тоді просимо виконати це завдання в найближчому часі.

Ці наші акції викликали живий відгук на сторінках локальної британської преси, де друкувалися довші або коротші нотатки. До Канцелярії Української Інформативної Служби наспіло багато листів від британців, які гратулюють українцям за їхню настирливість у пригадуванні вільному світові про ту загрозу, яка висить над людством з боку московського імперіялізму, і бажають успіхів у боротьбі за визволення України з неволі. Деякі, а між ними професор одного коледжу, зверталися за додатковою кількістю летючок, що їх вони самі роздавали між людьми чи студентами.

Надіслані резолюції свідчать про проведену працю на місцях. Правда, не всі вони досконало оформлені, але це не зменшує їхньої вартости як голосу тих, що прагнуть волі своєму народові.

Деяку частину летючок вислано в терен. В загальному, з тієї нагоди надруковано 22,000 летючок і всі вони стали роздані.

Ми не надіємося, що ця акція спричиниться до зміни положення в Україні, але ми є переконані, що вона залишить поважний слід в умах цих людей, представників поодиноких народів в ООН, які будуть читати наші резолюції, так що колись, при можливій нагоді, це стане нам у дуже великій пригоді. Треба тільки старатися, щоб такі акції були масовішими і частішими, щоб в них приймали участь всі українці, бо майбутність української нації - не справа не тільки групки націоналістів, але кожної національно свідомої української людини.

Тереновий Провід висловлює тією дорогою щирою подяку Проводам всіх цих клітин ОУН в терені, які постаралися підготувати і провести цю справу в призначеному часі.

-----:-----
"УКРАЇНСЬКА ДУМКА" І НАША ПОСТАВА
=====

Як довідуємося, перед кількома днями Головна Управа СУБ-у була примушена розписати чергову збірку на пресовий фонд "Української Думки". Ми стоїмо на становищі, що цю справу всі наші члени і симпатички повинні повністю підтримати, а головне постаратися, щоб цю збірку клітини СУБ-у провели в можливо найкоротшому часі. Цей часопис заслуговує на нашу повну підтримку.

-----:-----
СВЯТО УПА В ЛОНДОНІ
=====

В неділю, 14-го жовтня, 1962 р., в Лондоні відбудеться велике свято для відзначення 20-Річчя УПА, на яке його організатори закликають всіх українців з південної Англії, і яке має стати поважною нашою маніфестацією в столиці З'єдиненого Королівства. Ми маємо надію, що наші клітини в тій частині Англії до цього відповідно приготуються. В разі потреби це свято стане також нашим голосом і відгуком на процес проти Сташнського.

В цьому ж часі подібні свята будуть відбуватися в інших осередках українського організованого життя. На цьому місці треба відмітити це дуже відрядне явище, що Святом УПА інтересуються, і його підготовляють не тільки члени ОУН, але й неорганізовані українці. Праця і кров борців УПА пермагають, кристалізують світогляд українців і мобілізують їх в чимраз то більшій кількості докруги українського націоналістичного визвольного руху.